

«...με¹ την² δύναμιν³ του⁴ Θεού⁵ φυλαττόμεθα⁶ διά⁷ της⁸ πίστεως,⁹ εις σωτηρίαν¹⁰ ετοιμην να αποκαλυφθή εν τω εσχάτω καιρώ •¹¹ διά το οποίον¹² αγαλλιάσθε, αν¹³ και τώ ρα ολίγον, εάν χρειασθή, λυπηθήτε εν διαφόροις πειρασμοίς, ίνα η δοκιμή της πίστεω¹⁴ ς σας πολύ τιμιωτέρα ούσα παρά το χρυσίον το φθειρόμενον, δια πυρός δε δοκιμαζόμενον, ευρεθή εις¹⁵ έπαινον και τιμήν και δόξαν, όταν φανερωθή ο Ιησούς Χριστός» (Α' Πέτρου, α' : 5-7).

Το ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού γνωστοποιεί σε όλους τους αναγεννημένους χριστιανούς ότι '...κατά χάριν είσθε σεσωσμένοι διά της πίστεως• και τούτο δεν είναι από σας, Θεού το δώ ρον• ουχί εξ έργων, διά να μη καυχηθή τις.¹ Διότι αυτού ποίημα είμεθα, κτισθέντες εν Χριστώ Ιησού προς έργα καλά, τα οποία προητοίμασεν ο Θεός διά να περιπατήσωμεν εν αυτοίς.' (Εφεσίους, β' :8,9)

και ότι

‘χωρίς δε πίστεως αδύνατον είναι να ευαρεστήση τις εις αυτόν• διότι ο προσερχόμενος εις τον Θεόν πρέπει να πιστεύη ότι είναι και γίνεται μισθαποδότης εις τους εκζητούντας αυτόν’ (Εβραίους, ια' :6).

Αυτή η πίστη όμως για να αποδειχθεί ότι είναι γνήσια και για να βρεθεί σε έπαινο, τιμή και δόξα όταν φανερωθεί ο Ιησούς Χριστός, είναι κατά κανόνα απαραίτητο να δοκιμάζεται σε διάφορες καταστάσεις¹ που συναντάμε² στην πνευματική μας πορεία και ίσως όταν τις περνάμε να απορούμε γιατί³ επιτρέπει ο Θεός να συμβούν στη ζωή μας. Στη συνέχεια θα αναφέρουμε ανθρώ πους του Θεού που αντιμετώπισαν νικηφόρα, με πίστη και υπομονή, πολύ μεγάλες δοκιμασίες.

Ένα παράδειγμα μεγάλης δοκιμασίας, βλέπουμε στην περίπτωση του Ιώ β. Επειδή ο Σατανάς ισχυριζόταν ότι ο Ιώ β σέβεται τον Θεό εξαιτίας των δώ ρων και της προστασίας που του παρέχει, ο Κύριος του έδωσε την άδεια να τον πειράξει.¹ Έτσι με ενέργειες του πονηρού,² αρχικά

έχασε την περιουσία του και πέθαναν τα δέκα παιδιά του και στη συνέχεια αρρώστησε με έλκος κακό. Παρόλα αυτά ο Ιώβ δεν αποστάτησε από τον Κύριο αλλά κράτησε την πίστη και την ελπίδα του σ' Αυτόν, κάνοντας υπομονή μέχρι ο Θεός να δώσει λύση. Ο Κύριος επενέβη όταν ο Ιώβ προσευχήθηκε για τους φίλους του που τον κατηγορούσαν ότι όλα αυτά τα έπαθε εξαιτίας των αμαρτιών του, έκανε αποκατάσταση στην υγεία του, αύξησε διπλάσια την περιουσία του και του έδωσε πάλι δέκα παιδιά (Ιώβ, α':6-22, β':1-9, μβ':10-17).

Άλλη μεγάλη δοκιμασία, βλέπουμε στην περίπτωση των τριών παιδών, οι οποίοι απειλήθηκαν από τον βασιλιά Ναβουχοδονόσορ ότι αν δεν προσκυνούσαν την εικόνα του, θα καιγόταν ζωντανοί στην κάμινο. Αυτοί του απάντησαν ότι ο Θεός τον οποίον πιστεύουν είναι δυνατός να τους ελευθερώσει, αλλά και αν ακόμα δεν τους ελευθερώσει δεν θα προσκυνούσαν την εικόνα την χρυσή. Τότε ο βασιλιάς πρόσταξε και έριξαν τους τρεις παίδες στη φωτιά. Ο Ναβουχοδονόσορ με έκπληξη, παρατήρησε ότι μαζί με τους τρεις παίδες, μέσα στο καμίνι βρισκόταν ένας τέταρτος, ο οποίος έμοιαζε με υιό Θεού. Τότε είπε στους τρεις παίδες να εξέλθουν και όλοι είδαν ότι ούτε τρίχα τους δεν κάηκε. Στη συνέχεια ο Ναβουχοδονόσορ δόξασε τον αληθινό Θεό, διέταξε όλους τους υπηκόους του να μη λεν τίποτε κακό εναντίον Του και προβίβασε τους τρεις παίδες σε ανώτερη θέση (Δανιήλ, γ':16-30).

Βλέπουμε ότι δοκιμάστηκε η πίστη των τριών παιδών, αλλά με την απόφαση θανάτου που πήραν, κράτησαν την πίστη τους στον αληθινό Θεό και Αυτός ενήργησε φανερώνοντας τον εαυτό Του μαζί τους μέσα στην κάμινο και προστατεύοντας τους από τη φωτιά. Έτσι και σήμερα ο Κύριος θα φανερώσει τον εαυτό του και θα ενεργήσει στον καθένα από εμάς που δοκιμάζεται αλλά κρατάει την πίστη του σ' Αυτόν. Ακόμα και αν φαίνεται ότι ο Κύριος δεν ενεργεί, αν η δυσκολία της δοκιμασίας μας αυξάνεται, αν είμαστε ανήμποροι να κάνουμε κάτι, ακόμα και αν απειλείται η ζωή μας, να συνεχίζουμε να πιστεύουμε στην υπόσχεση του Κυρίου που μας λέει: 'Πειρασμός δεν σας κατέλαβεν ειμή ανθρωπίνος· πιστός όμως είναι ο Θεός, όστις δεν θέλει σας αφήσει να πειρασθήτε υπέρ την δύναμίν σας, αλλά μετά του πειρασμού θέλει κάμει και την έκβασιν, ώστε να δύνασθε να υποφέρετε (Α' Κορινθίους, ια';13).

Άλλο παράδειγμα μεγάλης δοκιμασίας είναι αυτό του Αβραάμ, όταν ο ίδιος ο Θεός τον δοκίμασε ζητώντας του να θυσιάσει τον γιό του Ισαάκ. Διαβάζουμε σχετικά: 'Διά πίστεως ο Αβραάμ, ότε εδοκιμάζετο,

προσέφερε τον Ισαάκ, και τον μονογενή αυτού προσέφερεν εκείνος όστις ανεδέχθη τας επαγγελίας, προς τον οποίον ελαλήθη ότι εν Ισαάκ θέλει κληθή εις σε σπέρμα, συλλογισθείς ότι ο Θεός δύναται και εκ νεκρώ ν να ανεγείρη· εξ ων και έλαβεν αυτόν οπίσω παραβολικώς' (Εβραίους, ια':17-19). Γι' αυτό τον λόγο ο Αβραάμ χαρακτηρίζεται μεταξύ των πιστώ ν σαν πατέρας της πίστεως.

Επίσης παράδειγμα πιστού που δοκιμάστηκε πολύ η πίστη του, είναι αυτό του αποστόλου Παύλου, ο οποίος αναφέρει σχετικά: 'Υπό των Ιουδαίων πεντάκις έλαβον πληγάς τεσσαράκοντα παρά μίαν, τρίς ερραβδίσθην, άπαξ ελιθοβολήθην, τρίς εναυάγησα, εν ημερονύκτιον εν τω βυθώ έκαμον. εις οδοιπορίας πολλάκις, εις κινδύνους ποταμών, κινδύνους ληστών, κινδύνους εκ του γένους, κινδύνους εξ εθνών, κινδύνους εν πόλει, κινδύνους εν ερημία, κινδύνους εν θαλάσση, κινδύνους εν ψευδαδέλφοις. εν κόπω και μόχθω, εν αγρυπνίαις πολλάκις, εν πείνη και δίψει, εν νηστείαις πολλάκις, εν ψύχει και γυμνότητι.'

(Β' Κορινθίους, ια':24-27). Όλα αυτά ο Παύλος τα αντιμετώπισε με την βοήθεια του Κυρίου, χωρίς να χάσει τη πίστη του, γι' αυτό όταν ήρθε η ώρα της αναχώρησής του, είπε:

‘Τον αγώ να τον καλόν ηγωνίσθην, τον δρόμον ετελείωσα, την πίστιν διετήρησα· του λοιπού μένει εις εμέ ο της δικαιοσύνης στέφανος, τον οποίον ο Κύριος θέλει μοι αποδώσει εν εκείνη τη ημέρα, ο δίκαιος κριτής, και ου μόνον εις εμέ, αλλά και εις πάντας όσοι επιποθούν την επιφάνειαν αυτού’

(Β' Τιμόθεον, δ':7,8).

Γενικά αυτό που λέμε είναι ότι ο Θεός σαν καλός Πατέρας, έχει σκοπό να εκπαιδεύσει τα παιδιά Του, ώστε να ζουν σύμφωνα με το θέλημά Του, που είναι ο αγιασμός τους. Στα πλαίσια αυτής της παιδείας, επιτρέπει να συμβαίνουν στη ζωή των παιδιών Του, δύσκολες καταστάσεις. Βέβαια, όπως προαναφέραμε, δεν θα αφήσει τον εαυτό Του αμαρτύρητο στα παιδιά Του, όταν δοκιμάζεται η πίστη τους. Δεν τα εγκαταλείπει, αλλά έχει τη δική Του ώρα που θα απαντήσει και θα δώσει την ευλογία Του με ιδιαίτερο τρόπο. Αυτό που σχεδιάζει ο Θεός δεν χωράει στη δική μας λογική, ‘διότι ο άνθρωπος βλέπει το φαινόμενο, ο δε Κύριος βλέπει την καρδιάν’

(Α' Σαμουήλ, ις':7). Ο Θεός θέλει να πάρουμε τα μάτια μας από τα φαινόμενα και να τα στρέψουμε σ' Εκείνον, γιατί αυτό που έχει να μας δώσει είναι πολύ καλύτερο από αυτό που νομίζουμε εμείς. Συνεπώς αυτά που επιτρέπει ο Κύριος μπορεί αρχικά να μας λυπούν, αλλά είναι

βάσει ενός σχεδίου, που θα τελικά θα μας αποδώσει
‘καρπὸν εἰρηνικὸν δικαιοσύνης’

(Εβραίους, ιβ΄:11). Γι’ αυτό να μη θεωρήσουμε τους εαυτούς μας εγκαταλελειμμένους από τον Θεό, αλλά να πιστεύουμε ότι ναι μεν ότι ο Κύριος μπορεί κάποιες φορές να αργεί να δώσει λύση στο πρόβλημά μας, αλλά ξέρει πότε και πώς θα ενεργήσει, μετατρέποντας το πρόβλημα σε ευλογία. Άλλα και αν δεν ενεργήσει όπως θα περιμέναμε και επιτρέψει να θανατωθούν κάποια από τα παιδιά Του, όπως κατά τη διάρκεια των διωγμών που συνέβησαν και συμβαίνουν ανά τους αιώνες, να ξέρουμε ότι αυτά τα αδέλφια μας δόξασαν τον Θεό με το θάνατό τους και αποτελούν για μας, παραδείγματα προς μίμηση και μια επιπλέον απόδειξη της ανάστασης του Κυρίου (Ιωάννης, κα΄:18.19).

Αυτό το λέμε διότι αν οι απόστολοι του Κυρίου, που οι περισσότεροι πέθαναν με μαρτυρικό θάνατο, καθ’ υπόθεση έλεγαν ψέματα ότι είδαν τον Κύριο αναστημένο, ποτέ δεν θα πέθαιναν για μη να αρνηθούν κάποιον που θα ήξεραν ότι είναι νεκρός.

Ολοκληρώνοντας λέμε ότι η πίστη μας πολλές φορές δοκιμάζεται και μπορεί να ολιγοπιστούμε ή και να απιστούμε, αλλά να μη απογοητευόμαστε και να ζητάμε από τον Κύριο να μας βοηθήσει στην απιστία μας. Να ξέρουμε ότι ο Κύριος δέεται στον Πατέρα Θεό να μη εκλείψει η πίστη μας, ότι είναι δίκαιος μισθαποδότης και θα δικαιώσει αυτούς που μένουν κοντά Του παρά τις δοκιμασίες που αντιμετωπίζουν. Αμήν!